

městnanců, zůstávají i přes 30. červen 1926 v platnosti ustanovení §§ 1—10, 13, 19—38 a 41 odst. 1 zákona z 30. března 1888 č. 33 ř. z., jakož i obdobná ustanovení zák. čl. XIX:1907 a zákonů je pozměňujících a doplňujících. Jinak vztahují se i na tyto osoby ustanovení zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb. Podle toho vztahovala by se na Štěpána F. ustanovení zák. č. 221/1924 Sb. jen potud, pokud pojistný poměr nebyl upraven předpisy zák. čl. XIX:1907 a zákonů jej pozměňujících a doplňujících. O zařazení pojištěnců do mzdových tříd jedná § 7 a 7 a) novel. zák. č. 33/1888 ř. z., jimž odpovídají ustanovení § 24 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 3 vlád. nař. č. 26/1921 Sb. a § 11 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 7 min. nař. č. 4790 z r. 1917. Podle toho, co výše bylo uvedeno, ponechána byla tudíž zákonem č. 117/1926 Sb. v platnosti právě uvedená ustanovení práva platného na Slovensku o zařazení pojištěnců do mzdových tříd. Podle těchto ustanovení započítávají se do základu mzdového i naturální požitky, aniž však pro zařazení do vyšší mzdové třídy vzhledem k naturálním požitkům platí nějaké omezení, jako je tomu v § 12 zák. č. 221/1924 Sb. Na tom nebylo nic změněno ani zákonem č. 184/1928 Sb., neboť zákonem tímto podle jeho přesného nadpisu i podle obsahu změněn a doplněn byl pouze zákon z 9. října 1924 č. 221 Sb., nikoli však zákon č. 117/1926 Sb., který platí i nadále.

Uznal-li tedy žal. úřad, že na Štěpána F. vztahuje se ustanovení § 12 odst. 6 zák. č. 184/1928 Sb., poněvadž zákon ten jako pozdější derogoval ustanovení zák. č. 117/1926 Sb., jest jeho rozhodnutí podle toho, co uvedeno, nezákonné.

Č. 12.315.

Závodní výbory: Při hromadném propuštění zaměstnanců z důvodů ležících mimo pracovní poměr přísluší závodnímu výboru jen hlas poradní, při propuštění jednotlivých zaměstnanců pracujících v závodě déle tří let jen právo odporu k rozhodčí komisi.

(Nález ze 4. března 1936 č. 11.257/36.)

Prejudikatura: Boh. A 11.330/34.

Věc: Společný závodní výbor úředníků a zřízenců firmy Em. Feuerstein a spol. v Hořicích proti rozh. rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v Hořicích ze 7. března 1933 (za zúč. firmu Em. Feuerstein a spol. adv. Dr. František Pařez ze Dvora Král. n. L.) o propuštění zaměstnanců.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Závodní výbor úředníků a zřízenců u firmy Em. Feuerstein a spol. v Hořicích podal rozhodčí komisi podle zákona a závodních výborech v Hořicích stížnost proti propuštění 23 úředníků a 17 zřízenců, uváděje, že propuštění ono je nespravedlivou příkrostití vzhledem k tomu, že většina vypovězených je v závodě zaměstnána přes 10 až 20 roků.

Rozhodčí komise nálezem ze 7. března 1933 odmítla stížnost závodního výboru pro věcnou svoji nepřislušnost, což blíže odůvodnila tím, že v daném případě šlo o hromadné propuštění zaměstnanců z příčin leží-

cích mimo pracovní poměr, ježto jediným důvodem pro propuštění zmíněných zaměstnanců byla vlastně nedostatečná vyhlídka na přiměřené výrobní zatížení pro nejbližší dobu, třeba firma prohlašovala, že výpověď chce si zjednatí možnost ujednání nových pracovních podmínek, odpovídajících kritickým poměrům výrobním v současné době, neboť i podle tohoto prohlášení leží důvod výpovědi jen v nedostatku práce a hrozící krizi další. Poněvadž při hromadném propuštění z takových důvodů má závodní výbor jen právo spolupůsobiti hlasem poradním, jehož porušení nebylo ani tvrzeno ani prokázáno, neměla rozhodčí komise důvodu k zásahu a musila stížnost odmítnouti pro svou nepříslušnost.

Stížnost závodního výboru proti tomuto rozhodnutí podaná namítá, že je nesprávný názor žal. úřadu, podle něhož při hromadném propuštění zaměstnanců z příčin mimo pracovní poměr ležících nemá závodní výbor právo dovolati se rozhodnutí rozhodčí komise, ani pokud jde o zaměstnance v závodě déle tří let pracující. Podle mínění stížností hájeného má i při hromadném propuštění závodní výbor nejen právo spolupůsobení hlasem poradním, ale vedle toho, ovšem jen pokud propuštění týká se zaměstnanců v závodě déle tří let pracujících, též právo dovolati se rozhodnutí rozhodčí komise ve smyslu dalších ustanovení § 3 lit. g) zák. o záv. výborech.

Soud nemohl se přikloniti k názoru stížností hájenému. Již v nálezu Boh. A 11.330/34 bylo dovozeno, že zákon o závodních výborech rozeznává přesně dva způsoby spolupůsobení závodního výboru, a to 1. spolupůsobení záležející v právu poradního hlasu při hromadném propuštění zaměstnanců z důvodů mimo pracovní poměr ležících a 2. spolupůsobení záležející v právu odporu proti propuštění jednotlivých zaměstnanců v závodě déle tří let pracujících, a že zákon, stavě oba tyto způsoby spolupůsobení závodního výboru do protikladu, dává tím zřetelně najevo, že oba tyto způsoby spolupůsobení nikdy nekonkurují, takže při hromadném propuštění z důvodů mimo pracovní poměr ležících přísluší závodnímu výboru jen hlas poradní, při propuštění pak jednotlivých zaměstnanců v závodě déle tří let pracujících jen právo odporu k rozhodčí komisi. Soud setrval při tomto názoru, nenaleznuv přesvědčivých argumentů, jež by mohly názor tento v dosavadní judikatuře již opětovně vyslovený vyvrátiti. V příčině bližšího odůvodnění odkazuje se podle § 44 jedn. řádu na důvody svrchu citovaného nálezu.

Stížnost ovšem snaží se zmíněný názor vyvrátiti, poukazujíc k tomu, že kdyby byl zákon chtěl postaviti proti sobě oba svrchu uvedené způsoby spolupůsobení závodního výboru, byl by každý z nich označil různými literami, jak to činí sub a) až ch) v příčině jednotlivých funkcí závodního výboru, a nebyl by oba druhy spolupůsobení sloučil pod jedinou písmenou g). Proti tomu sluší uvést, že zákon pojednává o spolupůsobení závodního výboru při propouštění dělníků v jediném oddílu § 3, označeném písmenou g) proto, poněvadž chtěl v tomto samostatném oddílu vyčerpáti, jak vůbec závodní výbor spolupůsobí při propouštění dělníků. Z pouhé této okolnosti nelze však dovozovati, ani že jednotlivé druhy tohoto spolupůsobení v textu tohoto předpisu blíže vyznačené se navzájem vylučují, ani že tomu tak není. Zákon prostě shrnuje oba uve-

dené druhy spolupůsobení závodního výboru pod jedinou písmenou g), poněvadž oba týkají se zvláštní působnosti závodního výboru při propouštění dělníků, stejně jako na př. sub lit. f) upravuje různé druhy působnosti závodního výboru při udržování kázně a pořádku v závodě, nebo sub lit. e) různé způsoby dozoru nad dodržováním zákonných ustanovení o ochraně zaměstnanců.

Stížnost na podporu svého náhledu také uvádí, že slůvko »takto« v odst. 1 § 3 lit. g) dlužno vzhledem k předchozím slovům »jakož i« vztahovati jak na propuštění hromadné, tak na propuštění jednotlivých zaměstnanců a že proto další odstavce § 3 lit. g) nutno aplikovati na propuštění obojího druhu.

Ani tuto argumentaci neshledal soud přijatelnou. Stížnost mohla by míti jen tehdy pravdu, kdyby další odstavce následující po slůvku »takto« nebyly skutečně ničím jiným než bližším provedením o b o u způsobů spolupůsobení závodního výboru vytčených v odstavci prvé. Takovému výkladu však znění zákona nenasvědčuje, neboť další odstavce již nejednají o spolupůsobení závodního výboru hlasem poradním a nejsou tedy bližším ustanovením o tom, jak závodní výbor má spolupůsobiti při hromadném propouštění zaměstnanců z příčin mimo pracovní poměr ležících, nýbrž upravují blíže toliko spolupůsobení závodního výboru při propouštění jednotlivých zaměstnanců v závodě déle než tři léta pracujících. To patrně z toho, že v odstavci 2 opět se mluví »o propouštění dělníka neb zřízence, který jest aspoň 3 roky nepřetržitě v podniku zaměstnan«, aby bylo zřejmo, že jde o provedení spolupůsobení při propouštění »jednotlivých zaměstnanců déle než tři léta v závodě pracujících«, o němž se mluví v předchozím odstavci. Z toho, že zákon mluví v odst. 1 o »propouštění jednotlivých zaměstnanců déle než tři léta v závodě pracujících« a v odst. 2 o »propouštění (výpovědi) dělníka neb zřízence nepřetržitě v podniku zaměstnaném«, nelze pro názor stížnosti zastávaný nic vytěžiti, neboť smysl obou rčení je týž.

Neprávem dovolává se stížnost pro svůj názor nálezu nss Boh. A 6782/27, ježto nálezu ten týká se případu, kdy rozhodčí komise rozhodnutí o soukromoprávním nároku vydala, a nedopadá tudíž na daný případ, kde rozhodčí komise rozhodnutí o soukromoprávním nároku odepřela.

Konečně bere stížnost v odpor i výrok úřadu, že šlo o propuštění z příčin mimo pracovní poměr ležících, ježto prý z odůvodnění nař. rozhodnutí je zřejmo, že šlo o propuštění vyvolané nedostatečnou vyhlídkou na přiměřené zatížení výrobní pro nejbližší dobu, tedy o »poměry v závodě«, které podle výslovného znění zákona jsou předmětem meritorního zkoumání rozhodčí komise.

Stížnost, majíc patrně na zřeteli předpis lit. cc) § 3 lit. g) zák. o záv. výborech, přehlíží, že předpis tento týká se, jak svrchu dovedeno, pouze propuštění jednotlivých zaměstnanců v závodě déle tří let pracujících a nevztahuje se vůbec na hromadné propuštění zaměstnanců z příčin mimo pracovní poměr ležících. Že takovou příčinou mimo individuální pracovní poměr ležící jsou i poměry v závodě, jako na př. zastavení nebo omezení provozu následkem nedostatku objednávek, dovedil nss již v nálezu Boh. A 11.330/34, na jehož odůvodnění se zde znovu poukazuje.